

Thiên Hiếu

Contents

Thiên Hiếu	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	2
3. Chương 3	4
4. Chương 4	5
5. Chương 5	6
6. Chương 6	8
7. Chương 7	9
8. Chương 8	10
9. Chương 9	11

Thiên Hiếu

Giới thiệu

Trăng mỏng một khuyết tựa lưới câu, ánh vàng bàng bạc mỏng manh xuyên qua lỗ tròn trên nóc nhà

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/thien-hieu>

1. Chương 1

Trăng mỏng một khuyết tựa lưới câu, ánh vàng bàng bạc mỏng manh xuyên qua lỗ tròn trên nóc nhà giam truyền xuống địa lao âm u. Một người mặc bộ quần áo vải thô cuộn mình ngồi ở góc tường, ánh mắt vô thần nhìn chăm chăm vệt sáng bàng bạc trên mặt đất, hình như có gió nhẹ thổi từ bên ngoài vào, cánh hoa hồng nhạt bông bênh đung đưa khẽ khàng đáp xuống, phác họa nên một bức tranh ảm áp tuyệt đẹp nơi phòng giam lạnh lẽo này.

Bên ngoài... đang mùa xuân ư?

Đôi người cứng đờ chậm chạp chuyển động, ngược nhìn cái lỗ tròn trên nóc cao, thanh sắt kiên cố hé mở cất vờ ánh trắng non in trong phòng giam u tối, bất chợt âm thanh “lộp bộp” vang lên phá tan sự tĩnh mịch hàng mấy năm ở nơi này, cánh cửa phòng giam từ từ mở rộng, cuối cùng hẳn cũng nhìn thấy hết mảnh trăng cong đang treo lơ lửng trên bầu trời đêm kia.

Thiên Hiểu thất thần nhìn chòng chọc nơi cửa, từ từ đứng dậy, cửa mở? Hẳn sẽ được thả ra ngoài sao? Hẳn khó khăn cất bước chậm chạp đi về hướng đấy, nhưng bất thành linh một bóng đen bị ném mạnh vào địa lao này không chút lưu tình, cánh cửa sắt lạnh lùng khép chặt, tiếng bước chân bên ngoài mỗi lúc một xa hơn...

Thiên Hiểu sững sờ nhìn nữ tử toàn thân mặc bộ quần áo màu đen đang nằm trên mặt đất, lồng ngực nàng phập phồng, vẫn còn sống...

Hắn đã rất lâu không nhìn thấy người sống, nửa sững sờ nửa tò mò ngồi xổm xuống bên cạnh nữ tử này. Dường như nàng bị thương rất nặng, mặc dù không nhìn thấy máu trên bộ quần áo đen, nhưng máu trên người nàng đã từ từ chảy loang lổ trên mặt đất, Thiên Hiểu vươn bàn tay gầy gò trắng xanh của mình ra, còn chưa kịp chạm vào nàng thì nữ tử bỗng nhiên chộp lấy bàn tay hắn, bất ngờ lật tới gương dậy, Thiên Hiểu chỉ cảm thấy có một sức mạnh đẩy hắn ngã xuống nền đất, người nặng trĩu, nữ tử đang ngồi trên lưng không chế hai tay hắn. Ngay lập tức hắn cảm nhận được sự lạnh lẽo nơi cổ, một thanh chủy thủ đang kề trên cổ hắn, chỉ cần nàng dùng chút lực thì hắn liền bỏ mạng tại nơi này.

Thiên Hiểu ngơ ngác nhìn nàng, dáng người nàng quá đỗi gầy yếu, ánh trăng chiếu rọi bóng lưng nàng in lên một bên khuôn mặt hắn, với góc độ hắn nhìn, nữ tử này tựa như thần nữ được thờ cúng trong thần điện, suy nghĩ trong đầu hắn chợt lóe sáng, hắn giật tay muốn chạm vào mặt nữ tử, nhưng lập tức bị nữ tử này kìm chặt lại, nàng bật ho một tiếng khiến máu trào ra khỏi khóe miệng, rơi xuống một bên má hắn, vẽ nên một vòng tròn đỏ tươi trên gương mặt tái nhợt của hắn, trông thật ghê người...

“Ai?”

Hơi thở nặng nề của nữ tử phả lên mặt hắn, mang theo hương thơm đặc trưng của nữ giới khiến Thiên Hiểu khê rối loạn, hắn vẫn còn nhớ rõ nhiều năm trước đây, trong hoàng cung hỗn loạn, Mẫu hậu hắn cũng toàn thân máu tươi ôm hắn trong lòng che chở, dỗ dành hắn: “Thiên Hiểu đừng sợ!”

Ký ức trôi qua quá lâu, nếu hôm nay hắn không gặp nàng, hẳn e là mình đã quên mất việc này rồi.

“Thái tử tiền triều.” Lâu lắm không nói chuyện nên âm thanh của Thiên Hiểu bị khàn đi, “Thiên Hiểu.”

Đến khi hắn nói tên mình ra thì thân thể nữ tử bỗng dưng mềm nhũn, nặng nề đè trên người hắn, hơi thở mang theo mùi máu tanh nồng phả vào tai hắn, nàng đã hôn mê bất tỉnh thật rồi. Thiên Hiểu ngây ngốc nhìn ánh trăng qua lỗ tròn trên đỉnh, thời gian từng chút từng chút qua đi, hắn không vùng vẫy cũng chẳng động đậy, để mặc nữ tử đè trên người hắn. Máu nóng từ người nàng thấm ướt chiếc áo thô của hắn, nhiệt độ cơ thể nàng tựa như tấm chăn vô cùng ấm áp đắp trên người hắn...

Biết bao lâu rồi hắn chưa từng ấm áp như vậy...

Thiên Hiểu từ từ nhắm mắt lại, cánh hoa hồng nhạt nhẹ nhàng rơi xuống phủ lên mắt hắn. Hắn nghĩ, sắc xuân bên ngoài ắt hẳn tươi đẹp đến động lòng người...

2. Chương 2

Giữa trưa hôm sau, người đưa cơm dùng dây thừng từ trên cái lỗ tròn hạ xuống một chút thức ăn và nước uống, tiếng vang kinh động đến nữ tử đang nằm trên người Thiên Hiểu, nàng bừng mắt rồi khê chớp, sát khí trong mắt lập tức lóe lên, tay nắm thủy chủ lại xiết chặt...

Thiên Hiểu cũng không sợ hãi nữa, nhẹ nhàng nói “Nàng tỉnh rồi.”

Ánh mắt nữ tử rơi trên mặt Thiên Hiểu, lúc này nàng mới phát giác tư thế họ có bao nhiêu kỳ quặc. Nàng húng hắng ho, lật người, nằm sang một bên. Thiên Hiểu bị nàng nằm đè cả đêm, thân thể không khỏi tê

mỏi, nhưng hắn không hề than lấy một câu, lấy thức ăn vừa được đưa xuống ban này bắt đầu ăn, giống như thường ngày...

Khi ăn no xong, hắn mới phát giác nữ tử nằm trên mặt đất đang bình tĩnh quan sát hắn, Thiên Hiểu nghĩ nghĩ, cảm thấy nàng ắt hẳn đã đói bụng rồi, nhưng lại không thể cử động được. Hắn đem phần cơm canh của nàng bưng qua đây, im lặng gấp thức ăn đặt vào miệng nàng, ý muốn dứt thức ăn cho nàng dùng...

Nữ tử ngẩng ra, cũng không có ý định từ chối ý tốt của hắn, há mồm nuốt thức ăn, một người lẳng lẳng không nói lời nào dứt thức ăn ột người lặng im không nói gì cả, nhưng tình cảnh ấy lại vô vàn ấm áp, sau khi ăn xong nữ tử cũng chẳng hề nói tiếng cảm ơn hắn. Thiên Hiểu nhìn lại chiếc bát trống rỗng giật mình thất thần một lúc thật lâu, rồi sau đó đột nhiên bật cười, đã lâu lắm rồi hắn chẳng cười, nên nụ cười tươi trên khuôn mặt hắn có chút cứng ngắc run rẩy, nhưng thần sắc trong đôi mắt lại làm cho nữ tử nhìn đến ngẩn ngây.

“Cười cái gì hả?”

Thiên Hiểu không đáp lời nàng mà đưa đầu ngón tay nhẹ nhàng sờ khóe miệng nàng, rồi thừa dịp này xoa nhẹ nơi ấy, nữ tử nhướn mày, dường như nàng rất ghét người khác chạm vào mình, lập tức đánh mạnh vào mu bàn tay hắn, chỉ một động tác này thôi đã khiến huyết khí trong ngực nàng trào dâng dữ dội, nàng hỗn hển thở, thật lâu sau mới nói được “Đừng chạm vào ta.”

Mu bàn tay hắn bị đánh sưng đỏ, nhưng dường như Thiên Hiểu không cảm giác đau chút nào, cười nói: “Nên cử động”. Nữ tử nhú mi, hắn liền lặp lại “Nàng nên cử động.”

Không đếm được bao nhiêu ngày tháng đã trôi qua rồi, nơi này lúc nào cũng tĩnh mịch như vậy, lúc đầu hắn còn cảm thấy bồn chồn lo sợ, về sau thì trở nên lãnh cảm, sự tĩnh mịch của nơi này tựa như rễ cây cắm sâu vào lòng hắn, khiến cho hắn cũng tịch mịch theo, không mở miệng nói bất kì lời nào, hắn vẫn còn sống, nhưng quên mất mình sống vì điều gì. Giờ phút này nhìn thấy nàng, tựa như trời cao chứng minh với hắn rằng hắn thật sự còn sống, hắn có thể làm được việc gì đó, như có thể cứu giúp tính mệnh người khác, cho dù chỉ là một việc bé nhỏ, cũng khiến hắn vui vẻ.

“Nàng tên gì?” Thiên Hiểu nhẹ nhàng hỏi, quên mất việc ban nãy người này đã đánh mình.

Nữ tử nhắm mắt lại, thờ ơ như không trả lời hắn...

Thiên Hiểu cũng không tức giận, hắn ôm chân ngồi bên cạnh nàng, chăm chú nhìn nàng, nhìn thấy lồng ngực nàng không còn phập phồng khiến hắn muốn kiểm tra xem nàng thế nào, nhưng đau đớn trên mu bàn tay khiến hắn không dám tùy tiện chạm vào nàng nữa, hắn lại mở miệng hỏi “Sao nàng lại bị thương?”

Không nhận được câu trả lời nào, nhưng Thiên Hiểu lại giống như một người lăm mồm bị điểm trúng huyết cam rồi hôm nay lại được giải huyết, liên tục đặt câu hỏi: “Nàng là người nơi nào?”, “Vì sao bị nhốt ở nơi này?”, “Miệng vết thương của nàng có bị sao không?” Hết câu này đến câu khác, đến tận khi nữ tử trừng mắt hung dữ nhìn hắn.

Thiên Hiểu lại chẳng chút sợ hãi nhìn vào đôi mắt đang giận dữ của nàng, đáy mắt trong veo lóng lánh, khiến đáy lòng nữ tử trở nên mềm nhũn, “Cảm miệng.”

Biết nữ tử này không thích nghe mình nói chuyện, ánh mắt Thiên Hiểu khẽ tối đi, hắn nhìn thấy bờ vai nàng vì lúc nãy động đậy mà khiến miệng vết thương nứt ra, ngón tay hắn động đậy, lặng lẽ dịch chuyển lại gần nàng, dè dặt nắm một góc tay áo của nàng nói “Vết thương của nàng lại chảy máu đấy.”

Ngón tay cứng ngắc nhột nhột nổi bật trên sắc đen của bộ quần áo nữ tử, nữ tử không thể nhin được nữa bật ngồi dậy, động tác của nàng quá nhanh dọa Thiên Hiểu sợ hãi lập tức rút ngón tay về, ôm tay mình lại, tựa như hắn sợ nàng lại đánh hắn lần nữa...

Nữ tử nhìn chăm chú hắn một hồi, gượng gượng đứng dậy đi tới một góc sáng ngồi tựa vào tường, giống như nàng dựng lên một bức tường lạnh lẽo chắn trước mặt mình, không cho phép kẻ nào đến gần mình. Thiên Hiểu bị bỏ rơi, ngây ngốc ngồi một chỗ thật lâu, rồi lại chậm chậm lết tới trước mặt nữ tử, bó chân ngồi nhìn nàng chòng chọc.

Tiếng hít thở hai người hòa quyện vào nhau trong nhà giam tối tăm tĩnh mịch, khóe miệng Thiên Hiểu lại cong lên, rồi lát sau lại bật cười ngây ngốc.

“Rốt cuộc ngươi muốn gì đây hả?” Nữ tử không thể nhịn nổi nữa bực mình quát...

“Nàng tên gì?”

“Dục Dao.”

“Dục Dao, nàng chảy máu kia.”

Gân xanh trên trán Dục Dao nổi cộm: “Ta biết rồi.”

Các ngón tay của Thiên Hiểu bắt giác đan lại với nhau: “Ta có thể giúp nàng cầm máu. Ta biết cách trị thương cho người khác.”

Thái tử tiền triều bị nhốt ở nơi này lại biết y thuật? Hiểu biết này khiến cho Dục Dao không khỏi hơi kinh ngạc, nhưng nàng cũng không muốn hỏi nhiều, đối với nàng mà nói, Thái tử này đã trải qua cuộc sống như thế nào không có dính dáng tới nàng, nàng chỉ cần sống sót, sau đó làm việc mình phải làm là được.

3. Chương 3

Nàng cho phép Thiên Hiểu giúp nàng trị thương, Thiên Hiểu vui vẻ cười tươi, hẩn quỳ gối bên cạnh Dục Dao, cởi áo nàng tuột xuống dưới vai, nhìn thấy thân người trần trụi của nữ tử hẩn cũng không chút ngượng ngùng, mà lại tò mò chọc chọc vài cái trên bờ vai của nàng, thấy Dục Dao không vui trợn mắt nhìn hẩn, hẩn tức thời ngừng lại, nhìn chăm chú miệng vết thương trên vai...

“Chảy rất nhiều máu...” Hẩn khe khẽ thì thào, như bị hoảng sợ. Dục Dao đang muốn nói nếu không trị được vết thương cho nàng thì hãy rút ra xa đi, chẳng dè Thiên Hiểu đột nhiên xích lại gần hơn nữa, há miệng ngậm chặt miệng vết thương đầy máu trên vai nàng!

Đôi bờ môi ấm áp nhẹ nhàng mút vết thương, có chút đau đớn và cảm giác tê dại kỳ quái trào dâng trong lòng, Dục Dao cả kinh mở to mắt, sao khi giạt mình kinh ngạc thì lại giận dữ đến không thể kiềm chế, nàng lấy tay đẩy hẩn ra, nhưng do dùng sức nên miệng vết thương ở trên bờ vai nàng lại chảy máu nhiều hơn, sắc mặt nàng lạnh lẽo: “Ngươi rất muốn chết hả?”

“Ta đang giúp nàng trị thương mà.” Thiên Hiểu bị đẩy ngã ngồi trên mặt đất, ầm ục nói “Khi còn nhỏ ta không cẩn thận bị đứt tay, Máu hậu làm như vậy để trị thương cho ta đó.”

Dục Dao tức giận đến không thể nói được, nhưng mà nghĩ thấy cũng đúng, khi tiền triều vong quốc Thái tử này chắc cũng chỉ vài tuổi, chỉ mới biết nói thôi thì đã bị nhốt vào đại lao rồi, nên tâm tính hẩn y như một đứa trẻ, đâu biết trị thương như thế nào.

“Đừng đến gần ta nữa, nếu không đừng trách ta độc ác.”

Thiên Hiểu gật gật đầu, ngồi ôm chân, nhưng ánh mắt vẫn ngây ngốc rơi trên người nàng. Dục Dao coi như chẳng thấy gì, kéo áo lên, tiếp tục nhắm mắt ngủ...

Đêm đến, cơ thể Dục Dao thoát lạnh rồi nóng, trán nàng nóng tựa như bị lửa thiêu đốt. Thiên Hiểu vốn đã ôm chân cuộn người nằm ngủ trên đất rồi, nhưng nửa đêm có một cơn gió lạnh thổi vào đại lao, hẩn mơ mơ màng màng tỉnh lại, vừa dụi mắt thì nhìn thấy mồ hôi lạnh trên mặt Dục Dao rơi xuống, hơi thở nặng nề tựa như người đang kéo một vật rất nặng...

“Dục Dao” Hẩn cất tiếng gọi, không nghe thấy tiếng trả lời, hẩn lưỡng lự xích đến bên nàng “Nàng sao vậy?”

“Không được... chạm vào ta.” Dục Dao khàn giọng thì thào, nhưng nàng không còn chút khí lực nào để đẩy Thiên Hiểu ra nữa. Trong lòng Thiên Hiểu cảm thấy bất an, liền cũng chẳng màng gì nữa, mở áo Dục

Dao kéo xuống bả vai, nhìn thấy vết thương trên vai nàng đã bị nhiễm trùng rồi, trong lòng hấn hoảng hốt: “Nàng muốn chết sao?” Giống như Mẩu hậu vậy...

Hồ hấp Dục Dao thổi bay những sợi tóc mai của hấn, Thiên Hiểu cắn răng một cái, mặc kệ nàng đánh hay không đánh hấn, liền há miệng ra cạo vào vai nàng, nửa nút nửa liếm, dùng nước miếng mình rửa sạch vết thương ấy. Cảm xúc kỳ lạ trên vai khiến Dục Dao tỉnh lại, nàng quay đầu nhìn cái đầu to đang vùi trên vai mình, gắng sức thì thào: “Đồ háo sắc...”

Nhưng mà hấn đang liều mạng cứu nàng, nếu lỡ như miệng vết thương có độc... Dục Dao không hiểu tại sao Thái tử này lại đối xử với nàng tốt như vậy, cũng như nàng không hiểu được nỗi sợ hãi cô đơn tịch mịch trong lòng hấn sâu đến mức nào, khi hấn sống ở nơi này mười mấy năm qua.

Hôm sau, cả người Dục Dao cũng không có tí sức lực nào, nhưng đã giảm sốt được một ít, thần trí cũng tỉnh táo hơn, chỉ vừa mở mắt nàng đã thấy một đôi người đầy tơ máu đang nhìn mình, cho dù nàng là người có bình tĩnh thế nào cũng giật mình há hốc miệng.

“Nàng đã đỡ chưa?” Giọng nói của Thiên Hiểu khàn khàn mệt mỏi, đêm qua hấn thức trắng không ngủ, suốt đêm mở to mắt quan sát Dục Dao. Hấn sợ chỉ cần mình sơ ý một chút thôi thì nữ tử này sẽ không tỉnh lại được nữa...

Bờ vai Dục Dao vẫn để trần, vì áo nàng bẩn quá nên Thiên Hiểu không mặc lại cho nàng, giờ đây nghe Thiên Hiểu hỏi, nàng nhớ lại cảm xúc ấm áp trên bờ vai mình vào tối qua hôm qua, trong phút chốc đôi má nàng liền bừng đỏ, nàng ngẩng đầu nhìn cái lỗ tròn phía bên trên, lạnh lùng trả lời “Ừm.”

Địa lao trở lại tĩnh lặng thật lâu, Dục Dao như cố hết sức mình nặn ra hai chữ từ trong kẽ răng “Cảm ơn...” Nhưng chờ lâu lại không thấy Thiên Hiểu nói gì, nàng quay đầu lại, liền nhìn thấy Thiên Hiểu nằm co quắp ngủ trên nền đất.

Nam nhân này... Vô cùng giống một đứa trẻ mà...

4. Chương 4

Dục Dao rạch những đường thẳng trên vách tường trước mặt để đếm ngày tháng trôi qua tại đây, năm ngày rồi mười ngày, nàng lặng lẽ tin tưởng chờ đợi, chờ người đến cứu mình...

Nhưng trong mấy ngày trải qua ở đây, Thiên Hiểu tự cho là hai người đã thân thiết với nhau, mỗi buổi tối đều nằm sát cạnh nàng khi ngủ, nói là sưởi ấm cho nhau, hàng ngày hỏi vô số câu hỏi với nàng, đủ mọi vấn đề hỏi hoài chẳng hết, lúc mới đầu Dục Dao vì quá rảnh rỗi sinh nhàm chán nên trả lời hấn đôi câu, nhưng rồi vài ngày sau, Dục Dao cảm thấy mình khiến hấn chịu nhiều uất ức, vì thế khi Thiên Hiểu hỏi nàng chăm chú lắng nghe, hấn hỏi câu nào nàng sẽ trả lời câu đó...

Họ bầu bạn cùng nhau cho qua những ngày dài ở nơi nhà giam này.

Tối đến, Thiên Hiểu tò mò hỏi Dục Dao: “Vì sao nàng lại bị nhốt vào nơi này?”

“Bởi vì nhiệm vụ.”

“Nhiệm vụ gì?”

“Giết người.” Giọng nàng lạnh lẽo khiến cho Thiên Hiểu sợ tới mức khẽ run lên, hấn do dự một lúc mới hỏi “Nàng bị thất bại rồi bị bắt sao?”

“Không.” Thiên Hiểu không có ảnh hưởng gì đến lợi ích của nàng nên nàng cũng không có ý định giấu diếm hấn, “Ta tới làm con mồi, bạn ta làm xong nhiệm vụ tự nhiên sẽ đến cứu ta.” Nhưng vừa dứt lời, Thiên Hiểu đang ngồi cách nàng hai bước lập tức chồm tới nắm chặt lấy cổ tay nàng hỏi “Nàng sẽ đi sao?”

Giọng nói hấn bi ai, tựa như sắp sửa bật khóc...

Dục Dao sững sốt chớp mắt, còn chưa kịp trả lời hắn, từ song sắt chắn cái lỗ tròn trên nóc địa lao bỗng truyền xuống âm thanh “cộp cộp”, hai người ngược nhìn lên, đúng là song sắt chắn cái lỗ trên nóc nhà giam đã được mở ra từ bên ngoài. “Dục Dao, đi mau.” Nam tử bên trên lạnh nhạt nói.

Không nghĩ bọn họ sẽ đến nhanh như vậy, lại vừa đúng lúc này, mắt nàng khẽ động, nhìn về phía Thiên Hiểu đã ngây ngốc, đáy lòng nàng bỗng trở nên hoang mang, nàng... đi rồi hắn sẽ như thế nào đây? Do nàng chần chừ làm trễ thời gian, bên trên lại truyền xuống một giọng nữ hỏi “Dục Dao, đang làm gì đó, mau lên!” Nói xong nàng ta liền thò đầu nhìn xuống “Ồ, chỉ mới đây mà người đã tìm được tiểu tình nhân ở đâu ra vậy?”

Thiên Hiểu càng hoảng sợ hơn, túm chặt lấy cánh tay nàng, những khớp ngón tay vốn đã trắng xanh giờ còn tái nhợt hơn thêm.

Dục Dao không nhúc nhích, hiện tại vết thương nàng chưa hoàn toàn bình phục, nhưng mà muốn bỏ lại Thiên Hiểu là điều dễ dàng, nhưng nàng lại không ra tay được... Không đành lòng ra tay...

Thiên Hiểu nói hắn đã ở chỗ này mười mấy năm nên dần dần, hắn muốn nghe nàng kể về cuộc sống bên ngoài, nhưng nàng lại chẳng nói cho hắn biết. Trong lòng Dục Dao bỗng dậy lên sự kích động, nàng hỏi: “Người có muốn đi ra ngoài không?” Giọng nói vẫn trong trẻo và lạnh lùng.

Nữ tử đang thò đầu xuống cả kinh nói: “Người điên hả? Mang một người không rõ lai lịch đi theo, nếu phát sinh chuyện gì thì ai chịu trách nhiệm đây?”

Dục Dao không chút do dự gật đầu, “Ta chịu trách nhiệm.” Nàng nhìn chằm chằm Thiên Hiểu đang đứng bất động, “Người muốn đi không?”

Có thể ra ngoài sao... Thiên Hiểu ngược nhìn lên cái lỗ tròn trên cao, mặc dù bây giờ đã bị cái đầu của nữ tử trên kia che khuất, nhưng ánh trăng bên ngoài vẫn lọt qua kẽ hở chiếu rọi xuống, có thể ra ngoài ư? Hắn quay đầu nhìn Dục Dao: “Ta muốn ra ngoài.”

“Được.” Dục Dao nắm tay Thiên Hiểu đi đến dưới cái lỗ tròn, nói với nữ tử trên kia: “Tổ Văn, kéo hắn lên trước đi.”

Tổ Văn ngây ngốc: “Người nói thật sao!” Nàng quay đầu nhìn người bên cạnh đang ở phía trên: “Thanh Giác, người nói đi, làm sao bây giờ hả?”

Phía trên im lặng một hồi, nam tử tên Thanh Giác nói rõ ràng “Nghe theo nàng ta đi.”

Thiên Hiểu được Tổ Văn kéo lên khỏi địa lao ra ngoài, hắn đứng trên mặt đất, ngửa đầu nhìn ánh trăng tròn trên trời, thần sắc có chút hoảng hốt. Ba người Dục Dao thu dọn xong chuẩn bị rời đi, nhưng khi nàng quay đầu nhìn lại thì thấy Thiên Hiểu đang thất thần ngửa đầu nhìn ánh trăng, trên sắc mặt tái nhợt hẳn không hiểu sao có một mảng hồng, Dục Dao nhíu mày: “Sao vậy?”

Thiên Hiểu quay đầu lại, đôi người đen nhánh tỏa ra ánh sáng lóng lánh mà Dục Dao chưa bao giờ nhìn thấy, hắn ngây ngốc nhếch môi cười rõ, tựa như hài tử được cho kẹo ngọt “Dục Dao à, ánh trăng thật gần quá.”

Dục Dao ngẩn ra, trong lòng có chút chua xót khó hiểu “Ừ...m”

5. Chương 5

Chạy suốt một đêm ra khỏi Hoàng cung, bốn người ngồi bên đống lửa với bốn tâm trạng khác nhau. Thanh Giác đứng dưng chân củi vào lửa, Thiên Hiểu nhìn ngọn lửa không ngừng nhảy nhót thỉnh thoảng cất tiếng ngợi khen, Dục Dao cố nén đến nỗi gân xanh trên trán dày cộm, Tổ Văn trừng mắt chán ghét nhìn Thiên Hiểu: “Giờ thế nào đây? Người muốn mang theo hắn nữa hay sao?”

Thanh Giác cướp lời nói: “Bỏ lại.” Hắn ngẩng lên, liếc mắt cảnh cáo Dục Dao, “Mang hắn ra ngoài là ngoại lệ, không thể mang hắn theo chúng ta trở về được.”

“Ừ, ta biết.” Dục Dao cúi đầu, “Nhưng ngày mai ta không thể theo các người trở về, ta muốn đến miền Nam trước đã.”

Tiền triều diệt vong, những người thuộc gia tộc Hoàng thất còn lại của tiền triều lưu vong xuống miền Nam, họ chiếm cứ phương Nam, dựng cờ hiệu phục quốc, thu nhận những người trung thành với tiền triều, chống đối triều đình mới, nghiễm nhiên trở thành một quốc gia nhỏ. Thái tử tiền triều này bị giam trong đại lao Hoàng cung là thủ đoạn của Hoàng đế đương triều nhằm ngăn chặn những người phục quốc này...

Hai người nghe Dục Dao nói thì ngẩn ra, Thanh Giác không tán thành nhíu mày nhìn nàng, Tổ Văn nói: “Người muốn đưa hắn đi đến triều đình ở phương Nam sao? Hắn cho người uống mê dược gì mà người đối với hắn tốt như vậy?”

Dục Dao lắc đầu: “Không phải ta cố tình muốn đưa hắn đi, ta còn có nhiệm vụ cũ vẫn chưa làm xong, ta muốn đuổi theo người đó để giết chết hắn sao đó mới về phục mệnh với môn chủ.”

Người Phong Tuyết môn nhận nhiệm vụ mới xuất môn, nếu chưa xong nhiệm vụ thì không thể nào trở về, lần này Dục Dao xuất môn là vì nhận nhiệm vụ giết người, nhưng đã ám sát hắn một lần mà thất bại, người này bỏ chạy xuống miền Nam, Dục Dao vừa hay lại gặp được Thanh Giác và Tổ Văn, hai người này cần nàng trợ giúp nên mới vào hoàng cung làm mồi. Không ngờ được lúc ra ngoài lại mang theo phiền phức này...

Nghe Dục Dao nói như thế, hai người kia cũng không tiện hỏi nhiều nữa...

Nàng xoay đầu nhìn thấy Thiên Hiểu vẫn còn nhìn chằm chằm đồng lửa cháy mà tán thưởng, Tổ Văn than khẽ: “Người thật sự muốn cùng hắn đi đến phương Nam sao?”

Đương nhiên... không!

Dục Dao không thể nhịn được nữa đẩy tay Thiên Hiểu ra, lạnh lùng nói: “Từ bây giờ bắt đầu chia hai đường, người đi bên trái, ta đi bên phải, người đi xuống phương Nam tìm nhóm người phục quốc kia, ta đi làm nhiệm vụ, người đừng bám theo ta nữa.”

Sáng hôm sau, sau khi cùng Thanh Giác và Tổ Văn chia tay, Dục Dao cùng Thiên Hiểu đi về phương Nam, chỉ mới bắt đầu đi được nửa buổi thôi, Dục Dao liền không chịu nổi tính tình của Thiên Hiểu. Hắn gặp bất cứ gì cũng đều thốt lên khen ngợi, hoa đại ấy đẹp quá, cây to kia đẹp quá, con đường này uốn lượn đẹp quá, trời xanh mây trắng trong mắt hắn tựa như phong cảnh độc đáo lắm, nhìn con sông nhỏ chảy cũng nhìn rất lâu. Nhưng đáng giận nhất là, hắn luôn nắm tay Dục Dao, nói gì cũng không chịu buông, nhưng mà Dục Dao đâu có nhiều thời gian để nhỡn nhơ với hắn đâu...

Đứng trên con đường lớn có đôi ngã rẽ, Dục Dao chẳng thèm liếc nhìn Thiên Hiểu cái nào, xoay người bỏ đi. Nhưng nàng chỉ mới đi được hai bước, tiếng bước chân lép xẹp giẫm trên đá lại vắng tới...

Vì Thiên Hiểu mười mấy năm qua chỉ quanh đi quẩn lại ở một chỗ, nên giờ đi lại rất chậm chạp, nhưng hắn không hề than phiền tí nào, vội vội vàng vàng đuổi theo Dục Dao. Hắn vừa mới bị nàng mắng xong, cảm thấy tủi thân, nhưng không dám nói gì nhiều nữa cũng không dám đuổi theo nắm tay nàng nữa, chỉ lèo đèo đáng thương ở phía sau, buồn bã nhìn chằm chằm nàng...

Dục Dao dừng lại, hít một hơi thật sâu, đang định nói đạo lý rõ ràng với Thiên Hiểu để cho hắn dừng đi theo nàng nữa, nhưng khi nàng vừa xoay người, Thiên Hiểu lập tức nói: “Ta sai rồi, nàng đừng giận.”

Bản thân là một sát thủ nên không ai quan tâm đến cảm giác của nàng, nàng cũng không biết được quan tâm săn sóc là như thế nào, nhưng giờ phút này dường như nàng hiểu được vì sao Thiên Hiểu lại sợ hãi, đối với hắn mà nói, tất cả những thứ trên thế gian này giống như người bạn thân đã cách xa mình hơn mười năm, nhìn thấy phong cảnh bên ngoài hắn không thể không lạ lẫm không cảm xúc, nhưng mà hắn lại sợ nàng không vui, càng sợ nàng... bỏ rơi hắn...

Hai bàn tay Thiên Hiểu đan vào nhau, hắn nói: “Nàng đừng ghét ta, cũng đừng bỏ rơi ta.”

Xưa nay Dục Dao vốn thờ ơ lạnh lùng, nhưng lúc này lại mềm lòng đến mức không thể nào nói lời bỏ hắt ở lại.

Thôi vậy, Dục Dao nghĩ, dù sao nàng cũng đi xuống phương Nam, cùng hắt đi chung một đoạn đường cũng không tệ...

6. Chương 6

Cuối mùa xuân, càng gần đến phương Nam thời tiết càng nóng hơn, lác đác vài trận mưa đầu hạ, khiến độ ẩm không khí càng lúc càng tăng.

Ở quán trà ven đường núi, Thiên Hiểu ôm chén trà uống ừng ực rồi há miệng chép, rồi lại nhấp từng ngụm nhỏ, trong lúc hắt đang vui vẻ uống trà, Dục Dao lại nhíu mày trầm mặt, đồng tai cố gắng nghe những người ở bàn bên cạnh thì thầm “Hơn mười ngày trước đây nghe nói có một trọng phạm bỏ trốn khỏi Hoàng cung.”

“Đúng vậy đó, ngày hôm sau cấm quân đã lục soát hết toàn thành, nghe đâu Hoàng đế đã hạ thánh chỉ, ra lệnh cho các châu huyện truy nã tầm người. Các người nói xem kẻ đó là ai?”

“Ai biết được đâu, dù sao triều đình phương Bắc không ai quản nổi việc ở phương Nam, có những người đó ở chỗ này, làm sao Hoàng đế có thể tùy tiện ra tay được...”

Dục Dao nhẹ nhàng nhấp một ngụm trà, trong đầu cân nhắc triều đình đương nhiên không thể làm việc gì rầm rộ ở phương Nam, nhưng nếu chỉ là muốn tìm người, phải một số cấm quân đại nội hoạt động bí mật ở gần đó ra tay là được. Bây giờ võ công nàng chỉ khôi phục bảy tám phần, nếu gặp phải cao thủ đại nội thì thắng được cũng không dễ, xem ra đêm nay phải đổi sang tiểu lộ mà đi...

“Dục Dao.” Thiên Hiểu gọi nàng, Dục Dao vừa ngước mặt, Thiên Hiểu đã dùng đầu ngón tay xoa nhẹ mi tâm nàng: “Nàng lại nhíu mày nữa rồi.”

Ở cùng nhau nhiều ngày qua, Dục Dao quen thuộc với việc Thiên Hiểu chạm vào mình, nàng để mặc hắt xoa mi tâm mình, sau đó nói: “Nghỉ đủ chưa? Chúng ta cần phải đi rồi.”

Thiên Hiểu gật đầu nhưng ngồi bất động, nhìn chăm chú Dục Dao một hồi nói: “Chúng ta đã đến phương Nam rồi sao?” Thấy Dục Dao gật đầu, hắt lại nói: “Vậy nàng sắp đi làm nhiệm vụ sao?” Không đợi Dục Dao trả lời, hắt lập tức túm chặt tay nàng khấn trương nói: “Cho ta đi với nàng nhé? Nàng đừng nghĩ đưa ta đến nơi khác có được không, ta không thích ai cả, ta chỉ thích một mình nàng.”

Một câu thổ lộ bất ngờ giống như mũi tên cắm phập vào tim nàng, dường như nàng nghe được tiếng con tim mình đang đập, hai má nàng đỏ bừng, nàng ho húng hắng, đôi ngươi khê động, liền bắt gặp tiểu nhị đang dọn tách trà ở bên cạnh nhìn hai người với ánh mắt nghi ngờ.

“Ôi, tướng công nhà này quả thật yêu thương nương tử a, tiểu nương tử sao không đưa tướng công mình cùng đi a.”

Nghe người bên ngoài hỏi như vậy, sự tủi thân đè nén trong lòng Thiên Hiểu bỗng bộc phát. “Ừm, nàng đừng bỏ ta! Ta không muốn rời xa nàng, cũng không muốn phục quốc gì đó...” Hắt nói rất nhanh, khiến Dục Dao muốn cản cũng không kịp. Tiểu nhị bàn bên nghe xong lời này, ánh mắt liền lóe lên sát khí, Dục Dao lập tức trừng mắt nhìn hắt, nhanh như chớp rút kiếm ra khỏi vỏ, kiếm quang lóe sáng ngay lập tức, chỉ nghe “keng” một tiếng, kiếm trong tay nàng cùng chủy thủ trong tay tiểu nhị va chạm nhau phát ra ánh chớp...

Thiên Hiểu giật mình, Dục Dao một cước đá ngã lăn cái bàn, nắm chặt tay Thiên Hiểu chạy: “Người định ngồi đần độn ở đây chờ chết sao!”

Tiểu nhị thét lớn: “Chính là bọn họ.”

Những người nằm vùng còn lại trong quán trà lập tức nhảy ra, còn các khách nhân thì bỏ chạy tứ tán. Dục Dao mang theo Thiên Hiểu chậm chạp, nàng tức giận mắng hắn: “Người đúng là một nam nhân vô dụng mà!”

Thiên Hiểu bị mắng nhưng không nói lời nào, hắn biết mình là gánh nặng, mười mấy năm trước loạn binh đánh vào cung đình, bây giờ lại bị người ta đuổi giết... Nhưng bây giờ hắn không muốn mình vô dụng như thế, hắn muốn bảo vệ nàng. Bỗng nhiên Thiên Hiểu nói: “Dục Dao, ta theo bọn họ trở về thôi.” Hắn vừa chạy vừa thở hồng hộc nói: “Như vậy bọn họ sẽ không đuổi theo nàng nữa.”

Không sai, bỏ lại Thiên Hiểu là biện pháp tốt nhất, Thiên Hiểu cùng nàng chẳng quen biết cũng không thân thuộc, trên đường đi đã mang rất nhiều phiền toái đến cho nàng, ví như đổi lại trước đây, nàng đã sớm bỏ hắn ở lại, nhưng bây giờ Dục Dao làm không được, nàng không biết vì sao mình làm như vậy không được, trong lòng nàng như thăm nói, không được bỏ lại Thiên Hiểu, nàng phải cứu hắn...

Bởi vì... không biết bắt đầu từ lúc nào, nàng không nỡ nhìn thấy hắn chịu uất ức nữa...

7. Chương 7

Chạy vào một khu rừng rậm rạp, Dục Dao kéo Thiên Hiểu trốn vào một bụi cây um tùm, đối phương nhiều người, Thiên Hiểu lại chạy chậm, nếu liều mạng chạy tiếp thì cuối cùng cũng sẽ bị bắt lại, không bằng trốn ở một nơi bí mật, chờ thời cơ mà hành động...

Ngồi trong lùm cây lặng lẽ đợi một hồi, tiếng bước chân mỗi lúc một gần, trong lòng Dục Dao nảy sinh mưu kế, nàng thì thầm với Thiên Hiểu, “Người trốn ở đây đừng có nhúc nhích, ta dụ bọn họ rời đi...” Không đợi nàng nói xong, Thiên Hiểu đã túm chặt tay nàng, “Không được.”

Dục Dao gỡ tay hắn ra, “Mang theo người thì sẽ chạy chậm, mặc dù võ công bọn họ cao, nhưng khinh công nhất định không bằng ta, người ở chỗ này chờ ta, ta nhất định sẽ quay lại tìm người.”

Thiên Hiểu vẫn nhìn chăm chăm Dục Dao như cũ, Dục Dao nói như lập lời thề: “Nếu như ta lừa người, nhất định sẽ chết không tử tế.” Lúc này Thiên Hiểu mới nhẹ nhàng buông tay nàng ra, Dục Dao vừa định đi, hắn lại bỗng nhiên gắng hết sức mình ghì chặt nàng, kề sát mặt mình vào mặt Dục Dao, hắn lè lưỡi liếm môi nàng, nói: “Ta đã hủy đi trong sạch của nàng, địa lao một lần, bây giờ một lần nữa, sau này nàng chỉ có thể làm phi tử của ta! Nàng nhất định phải trở về tìm ta! Nếu không... Nếu không...” Hắn nghĩ cả nửa buổi: “Nếu không thì ta sẽ không cưới nàng!”

Dục Dao ngây ngốc thật lâu, nghe được tiếng bước chân nơi xa đã đến gần, nàng cắn răng, đáp lại hắn: “Được.” Rồi nhón người nhảy ra ngoài.

Nhưng nàng chưa từng nghĩ qua vừa mới nhảy ra ngoài một bước, một mũi tên nhọn xé không khí lao đến, Dục Dao xoay người trên không trung, khó khăn lắm mới tránh được mũi tên này, chưa kịp đứng vững vàng, chặt vật né tránh, trên mặt bị xây xát rớm máu nhiều đường. Sắc mặt Thiên Hiểu trắng bệch, tựa như là hắn bị tên đâm trúng vậy, hắn nhảy dựng lên, cuống quýt chạy về hướng Dục Dao...

Mũi tên thứ ba bay thẳng tới từ phía sau nàng, lúc nàng phát hiện thì Thiên Hiểu đã chạy tới sau lưng nàng, tiếng mũi tên cắm phập như cắm sâu vào trong tận xương tủy, Thiên Hiểu nằm trên mặt đất không rên một tiếng nào, mũi tên gần như xuyên thấu ngực hắn. Dục Dao xoay người nhìn lại, chỉ cảm thấy đáy lòng mình lạnh tựa băng.

Vì sao...

Từ đầu đến cuối nàng nào có đối xử tốt với hắn đâu, đâu đáng để hắn đối với nàng như vậy?

Rõ ràng là nàng vẫn luôn muốn bỏ hắn ở lại, nàng cũng không tốt với hắn bao nhiêu, vì sao...

Dục Dao ngồi xổm xuống kiểm tra vết thương Thiên Hiểu, hắn bị thương rất sâu, phải nhanh chóng trị liệu, nhưng mà... Tiếng bước chân bỗng nhiên vọng đến từ khắp bốn phía trong khu rừng, từ các góc xung quanh

văng đến, đáy lòng Dục Dao âm thầm nghĩ cho dù có liều mạng cũng không thể nào trốn thoát được... Trong hoàn cảnh nguy hiểm khó khăn này, bỗng nhiên vang lên tiếng huýt sáo thật to, phía xa xa truyền đến tiếng bước chân dồn dập...

Chỉ chốc lát sau, âm thanh chém giết nổi lên khắp bốn phía, Dục Dao ôm Thiên Hiểu đã ngất ở lại chờ đợi kết quả, bởi vì nàng biết bây giờ ngoài chờ đợi ra thì chẳng thể làm được điều gì...

Càng về sau thì càng có nhiều người, vả lại rất quen thuộc địa hình nơi này, chém giết kịch liệt không duy trì được bao lâu thì trở lại yên tĩnh, chỉ chốc lát sau, một nam tử mặc khinh giáp xuất hiện, nói với người phía sau: “Mau đưa đại nhân đến đây xem.”

Tiếng bước chân lộp cộp từ từ đến gần, mấy trăm nam tử thân mặc khinh giáp đang vây xung quanh họ, không biết người nào đó hô lên: “Đại nhân tới!” Mọi người tự giác tránh sang một bên để nhường đường, một lão giả thân mặc áo lam, bước chân loạng choạng tiến tới, vừa vội vàng vừa xiêu vẹo, lão dừng lại nhìn Thiên Hiểu trong lòng Dục Dao, nước mắt nhất thời tuôn xuống như mưa, khàn giọng nói: “Thái tử! Thái tử nước ta a!” Lão quỳ xuống cúi đầu hành lễ, “Là ý trời! Thái tử đã trở về! Rất may! Phục quốc có hy vọng! Phục quốc có hy vọng!”

Lão vừa hô, mấy trăm binh lính mặc khinh giáp kia đều cúi đầu quỳ xuống, đồng thanh hô to: “Cung nghênh Thái tử! Phục quốc có hy vọng!”

Dục Dao sững sờ nhìn một vòng những người chung quanh, ánh mắt rơi trên khuôn mặt Thiên Hiểu, nàng biết, nam tử trước mắt nàng sẽ không còn là một Thiên Hiểu giống như tiểu hài tử nữa...

8. Chương 8

Tổ Văn đuổi theo phía sau lưng nàng hỏi, “Cho nên người cứ như vậy mà đem tiểu tử ngốc đó trả lại cho bọn họ sao, sau đó ảo não trở về một mình?”

“Làm như vậy đối với ta và hắn mà nói đều là lựa chọn tốt nhất.” Dục Dao nhíu mày: “Người nào mặt mày ảo não trở về hả?”

“Người thật ngốc đó nha, chịu nhiều vất vả khổ sở để cứu Thái tử bọn họ, sao không ngoan độc lấy của bọn họ một khoản tiền?”

“Ta đã trao đổi với bọn họ, bọn họ sẽ phái người đi giúp ta thực hiện nhiệm vụ kia.” Dục Dao không muốn nhiều lời với Tổ Văn, xoay người trở về phòng.

Căn phòng trống trơn, rất đối yên tĩnh, bỗng dưng nàng vô cùng nhớ giọng nói lạnh nhai đông dài của Thiên Hiểu luôn vang bên tai nàng những ngày trước đây.

Nàng chau mày, buồn bực mở cửa sổ ra, vừa hay nhìn thấy búp sen nhọn mới trỗi lên bên trong hồ nước, nàng lại thất thần nhớ đến Thiên Hiểu, nếu hắn nhìn thấy cảnh này không biết sẽ có biểu tình gì nữa, đôi mắt đẹp của hắn nhất định mở rất to, cũng sẽ luôn miệng tán thưởng không ngớt...

Dục Dao cụp mắt, cảm thấy mình giống như đang bệnh gì đó. Từ khi chia tay Thiên Hiểu rồi trở về Phong Tuyết môn cũng đã một tháng rồi, nhưng trong cả tháng trời này, nàng nhìn gì thì trong đầu cũng luôn hiện lên khuôn mặt Thiên Hiểu lúc vui vẻ, phấn khởi, tủi thân, liến thoắng, và bộ dáng của hắn khi hắn nói thích... nàng...

Nàng hoảng sợ, lấy tay đè lên lồng ngực mình, nàng đang bị gì vậy? Lo lắng không biết hắn ở phương Nam có tốt hay không, sợ hắn bị người ta khi dễ. Đến khi hắn trị thương xong, biết nàng bỏ rơi hắn, không biết hắn có khóc hay không? Có đau khổ hay không?

Nàng thật nhớ hắn biết bao...

Nhưng mà bây giờ hắn đã là một Thái tử chân chính, chỉ sợ là hắn không muốn cưới nàng làm thê tử nữa mà thôi. Dục Dao bắt gặp lại nhớ đến lúc hai người trên đường đi xuống phương Nam, Thiên Hiểu nói muốn cùng nàng sau này ngắm muôn sắc hoa khi Xuân đến, ngắm những cơn mưa khi Hạ về, ngắm lá Thu rơi và những bông tuyết mùa Đông, tuy lúc ấy nàng dừng dừng và hơi hột không thèm để ý, nhưng thật ra trong lòng nàng cũng rất muốn đi cùng hắn, nàng muốn cùng với Thiên Hiểu ngắm những cảnh ấy... Bỗng nhiên Dục Dao tự cười giễu mình, nàng ảo tưởng gì thế này...

Cuộc đời này, nàng và hắn sẽ không còn gặp lại nhau nữa...

“Dục Dao, môn chủ gọi người, hình như có nhiệm vụ.” Ngoài cửa có một nữ đệ tử đến đưa tin, Dục Dao đáp lại, nàng đè nén lại cảm xúc rồi đi đến đại sảnh của Phong Tuyết môn...

Sau khi nghe rõ nhiệm vụ được giao, Dục Dao ngây ngốc thật lâu, nàng buột miệng hỏi: “Vì sao?”

Là một sát thủ nàng không được phép hỏi vấn đề này, môn chủ xếp đặt nhiệm vụ cũng không cần phải trả lời câu hỏi của nàng, nam tử che mặt đang ngồi trên ghế ở miệng đáp: “Tuy rằng người ủy thác không tiết lộ bất kỳ điều gì, nhưng có thể phỏng đoán được, người muốn giết hắn ngoại trừ đương kim Hoàng đế còn có Tĩnh Nam vương. Bởi vì hắn cản đường Tĩnh Nam vương.” Tĩnh Nam vương là Vương gia tiền triều, là thúc phụ của Thiên Hiểu, Thiên Hiểu lấy thân phận Thái tử đi đến phương Nam, có lẽ ông ta cực kỳ đau đầu với vấn đề này...

Cho nên... Mới nhờ đến Phong Tuyết môn ám sát Thiên Hiểu sao...

Dục Dao chớp mắt “Vì sao muốn ta đi?” Nàng lại hỏi vấn đề không nên hỏi...

Môn chủ im lặng một lúc rồi nói: “Bởi vì người động tình, Dục Dao, đây là điều sát thủ không nên có, ta muốn người tự tay cắt đứt nó.”

Dục Dao cúi đầu lặng im. Nàng nhận nhiệm vụ rồi rời khỏi Phong Tuyết môn...

9. Chương 9

Giết chết Thiên Hiểu thật quá dễ dàng, nhưng quả thật Dục Dao không thể nào làm được. Nàng chưa từng chắc chắn rằng mình sẽ thất bại như lần này...

Phương Nam đương giữa mùa hè, Dục Dao đi tới thành Tử Việt, đây là thành trì mà tàn dư của Hoàng thất chiếm cứ, Thái tử tiền triều đã trở về, sẽ đứng trên thành lâu này tuyên cáo thiên hạ, đem quân tiến lên phương Bắc, khôi phục nghiệp lớn. Dục Dao tưởng tượng rất lâu cũng không thể tưởng tượng ra được cảnh Thiên Hiểu nghiêm trang đứng trên thành lâu sẽ như thế nào...

Nàng ở trọ trong thành mấy ngày, cuối cùng cũng đợi được đến ngày Thiên Hiểu tuyên thệ...

Ngày hè chói chang, trên thành lâu đứng đầy người, Thiên Hiểu mặc long bào đen có thêu rồng đỏ đứng ở chính giữa, đứng bên cạnh hắn là Tĩnh Nam vương và cự thần đã đón hắn ngày đó...

Có thể là do long bào quá mức trang nghiêm, có thể là tình cảnh hôm nay quá mức trọng đại, Dục Dao nhìn thấy khí thế vương giả trong truyền thuyết trên người Thiên Hiểu, hoặc có thể nói là khí chất con người có từ lúc sinh ra, dầu cho thời gian có thay đổi thì khí chất ấy vẫn còn in đậm mãi. Nàng đứng ở phía xa xa nhìn hắn, Thiên Hiểu như vậy khiến nàng cảm thấy xa lạ vô cùng, cũng cảm thấy được, tương lai sau này ắt hẳn sẽ là một Hoàng đế tốt...

Dưới thành lâu, vạn người chăm chú, một người đưa cho Thiên Hiểu tấm thánh chỉ được cuộn tròn, Thiên Hiểu đưa tay ra tiếp nhận, nhưng hắn cầm trên tay rồi vẫn không mở ra đọc. Cứ như vậy thật lâu nên người bên cạnh cảm thấy kỳ quái, có người mạo phạm quay đầu nhìn hắn, nhìn thấy vị Thái tử của họ đang sưng sờ mắt hồn nhìn một nữ tử đang đứng trong đám đông dưới thành lâu...

“Dục Dao!” Hắn gọi to, lập tức ném thánh chỉ trong tay, cũng mặc kệ mình đang mặc y phục trang nghiêm trên người, bước chân nhảy xuống thành lâu đi tìm nữ tử nợ...

Người bên cạnh hắn liền hốt hoảng, mọi người không màng lễ tiết vươn tay kéo hắn lại, nhưng Thái tử này lại cởi vội chiếc áo long bào mà mọi người đang túm lấy, nhảy xuống thành lâu không chút do dự, mọi người đều kinh hãi, chỉ nhìn thấy Thái tử rơi xuống có một người nhảy vút lên cao, bay vọt về phía trước ôm Thái tử đáp an toàn xuống mặt đất...

“Dục Dao!” Trong tích tắc mắt Thiên Hiểu đã đỏ hoe, “Bọn họ nói, nàng đã bán ta, nàng không cần ta nữa phải không?”

Dục Dao gật đầu, “Vâng.”

Sắc mặt Thiên Hiểu trắng bệch, túm chặt lấy ống tay áo của nàng, kìm nén hơn nửa buổi mới run rẩy thốt lên “Nàng đừng không cần ta nữa, tất cả ta sẽ nghe theo lời nàng.”

Dục Dao bỗng nhiên nở nụ cười: “Thiên Hiểu, vì sao ngươi thích ta, ta đối với ngươi đâu có tốt.” Thiên Hiểu không biết trả lời như thế nào, Dục Dao liền thay hắn trả lời: “Chỉ vì ở trong địa lao quá cô độc, ta lại là người đầu tiên mà ngươi gặp được, cho nên ngươi như người ngốc nghếch bỏ nhào đến, thật lòng ngươi cũng không phải thích ta.”

“Thích.” Thiên Hiểu sốt ruột muốn giải thích, nhưng giải thích không rõ ràng lắm: “Ta thật sự thích nàng, ta luôn muốn nhìn thấy nàng, luôn thích gặp nàng, cho nên ta thật sự rất thích nàng, chỉ một mình nàng mà thôi.”

“Thiên Hiểu, thiên hạ này có rất nhiều thứ đáng giá để cho ngươi thích.” Dục Dao nói: “Hôm nay ta sẽ giúp ngươi quét dọn chiếc lá chướng mắt, được hay không?”

Đáy lòng Thiên Hiểu bỗng dấy lên một nỗi hoảng sợ, hắn muốn vòng tay ôm chặt Dục Dao, nhưng Dục Dao lại vươn người nhảy chồm lên, thi triển khinh công đáp lên tường đá của thành lâu, mọi người trên tường thành không ngờ nàng lại bất chợt tập kích như vậy nên đâm ra hoảng loạn, Dục Dao rút kiếm ra khỏi vỏ, kiếm quang sắc lạnh lóe sáng, chĩa thẳng mũi kiếm vào Tĩnh Nam vương đang đứng giữa vòng vây...

Sát khí trong mắt nàng bùng bùng, chiêu kiếm trí mạng, chỉ công không thủ, phá vỡ vòng vây các thị vệ đang bảo vệ Tĩnh Nam vương, một mũi đâm thẳng cắm phập sâu vào vị trí tim mà Dục Dao rất đỗi quen thuộc. Tĩnh Nam vương bật ngựa về phía sau, máu tươi trào ra khỏi miệng, Dục Dao biết, nhất định người này không sống nổi...

Cùng lúc đó, miệng nàng cũng phun ra máu, nàng bị một thanh kiếm của thị vệ đâm vào ngực, hắn dùng lực đẩy nàng từ trên tường thành ngã xuống mặt đất...

Bầu trời dần dần cách xa với vội, Dục Dao đột nhiên nhớ tới ngày đó Thiên Hiểu nói ánh trăng thật gần. Khi đó nàng không cảm nhận được điều này, nhưng bây giờ dường như nàng hiểu rất rõ, một tắc bước lên cao, một tắc hạ xuống thấp, khoảng cách giữa trời và đất khi gần khi xa...

“Bùm”, thế giới trở nên tĩnh lặng...

Đôi mắt đỏ như máu nhìn sắc mặt ngập tràn bi thương sợ hãi của Thiên Hiểu. “Dục Dao... Dục Dao.” Nàng nhìn thấy môi hắn mấp máy, như đang khàn giọng gọi tên nàng, chỉ tiếc nàng không thể nghe được gì nữa, cũng không có cách nào trả lời, máu từ khóe miệng không ngừng trào ra, vẻ mặt Thiên Hiểu tựa như đứa trẻ bị lạc đường vừa hoảng sợ vừa bất lực...

Nàng muốn giơ tay lên xoa đầu hắn, để cho hắn đừng thương tâm, nhưng nàng đã hoàn toàn bất lực...

Hắn rất đau khổ, Dục Dao biết, nhưng rồi đau khổ ấy cũng sẽ qua đi...

Sau này hắn sẽ có nhiều thời gian để ngắm hoa mùa Xuân, mưa mùa Hạ, lá rụng mùa Thu, và tuyết rơi mùa Đông, hắn sẽ cười được phi tử xinh đẹp, cuộc sống sẽ có thêm nhiều màu sắc, hắn nên có một cuộc sống tốt hơn, mà không phải chỉ nhìn nàng, bị chiếc lá là nàng che mắt...

Thiên Hiểu đối với nàng rất tốt, nàng không biết báo đáp hắn như thế nào, như vậy... Cũng coi như nàng hồi đáp cho hắn một chút...

Trước khi nhắm mắt, đột nhiên Dục Dao nghĩ, nàng nên khiến cho Thiên Hiểu vui vẻ nhiều hơn, không nên khiến cho hắn khi ở bên nàng ngốc nghếch sợ hãi như vậy...

Thật ra thì, nàng cũng rất thích hắn...

= = Hết = =

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/thien-hieu>